

[Bjørn Westh]

hvad amerikanerne nu vil gøre, når EF ikke lever op til sin erklærede målsætning at bekæmpe overskudsproduktionen på en hensigtsmæssig måde. Giver det ikke netop næring til de ønsker, der er i USA om at føre handelskrig mod Europa, og har vi penge til at finansiere den politik, der kommer ud af det?

Kent Kirk (KF):

Det kan ikke undre, at debatten her i dag klart har vist, at både SF ved hr. Gade og VS ved hr. Albrechtsen har forsøgt at hive unionsspøgelset frem. Jeg synes, man må være tilfreds med, at alle de øvrige partier har forsøgt at holde sig til Milanotopmødet på en meget jordnær måde, og jeg tror, det er noget, der vil gavne Danmarks indflydelse, hvis vi, som udenrigsministeren sagde, kan koncentrere os om det jordnære i EF-samarbejdet, for det er i virkeligheden det, befolkningen interesserer sig for. Det er ikke spøgelsene, der trækkes frem af klædeskabet. Man kan ikke postulere, at vi nu er på vej ind i et forsvarspolitisk samarbejde, fordi vi forsøger at få forbedret EPS-samarbejdet.

Vi mener i det konservative folkeparti, at forsvarspolitikken ikke ligger inden for EF-samarbejdet, og jeg har indtryk af, at et stort flertal i folketinget har den samme opfattelse. Så der er ikke nogen som helst risiko for, at man i EF-samarbejdet inddrager forsvarspolitiske elementer. Men det er klart, at når vi taler om udenrigspolitiske spørgsmål og i det hele taget om EF-samarbejde, så har det sammenhæng med sikkerhedspolitikken i Europa. Desto bedre vi kan arbejde sammen med de andre europæiske lande, både dem, der er inden for EF, og dem, der er uden for EF, desto mere stabil bliver den politiske udvikling i Europa. Det er en del af den sikkerhedspolitik, vi gerne vil fremme, den fredelige, den rolige, stabile udvikling, hvor der ikke er brug for de store hære og det store forsvar imellem de europæiske lande.

Hr. Ivar Nørgaard stiller mig ikke et spørgsmål, men konkluderer, at det ikke er logisk, at man på den ene side søger at få effektiviseret beslutningsprocessen i EF og på den anden side går ind for, at der skal være et bedre samråd imellem Europa-Parlamentet og Ministerrådet.

Nu har jeg selv siddet i Europa-Parlamentet i 5 år og har oplevet, hvordan samarbejdet er imellem de to institutioner. Det lader meget tilbage at ønske. Hver gang Ministerrådet ikke vil lytte til Europa-Parlamentet og prøve på at komme i dialog med det, forsøger Parlamentet efterfølgende at straffe Ministerrådet ved budgetforhandlingerne, hvor Parlamentet har visse beføjelser. Det forhindrer den stille og rolige behandling af de enkelte spørgsmål imellem EF-institutionerne.

Jeg tror ud fra en ganske almindelig, sund fornuftsbetragtning, at hvis man øger samrådet imellem de to institutioner, så vil man også modvirke senere chikane, når de behandler budgettet osv. Det vil medføre en effektivisering af beslutningsprocessen, måske ikke i den konkrete sag, men som helhed i EF-samarbejdet, og det er trods alt det, vi primært skal koncentrere os om.

Vi ser hen til topmødet i Milano med stor forhåbning og støtter, at man afholder en regeringskonference, der kan behandle alle de elementer, der er kommet frem i det sidste halvandet år, og som danner et meget godt grundlag for, hvordan man skal prioritere den politiske målsætning i EF.

Jeg vil til slut meddele, at det konservative folkeparti kan støtte den dagsorden, hr. Ivar Nørgaard og hr. Niels Helveg Petersen har foreslået, idet vi mener, at den danner et godt grundlag for de danske forhandlinger i Milano.

Bjørn Elmquist (V):

Jeg synes, at den markedsdebat, vi har haft i dag, har været tjenlig, har været gavnlig, har været brugbar. Den har bekræftet, hvor skillelinjerne går. De folk, der skulle have været i tvivl om det og troet, at der var et opbrud i gang, kan nu sove trygt om natten og være klar over, at vi stadig væk har to deciderede EF-modstanderpartier i vores folketing. Det er SF, og det er VS.

Tidligere i debatten, også i den offentlige debat, var der enkelte medlemmer, specielt af SF, som kunne få os til at tro, at der var en spirende ændring, en spirende realisme, vil jeg tillade mig at kalde det, selv om nogle måske synes, det er provokerende at kalde det realisme, på vej hos flere af S'erne i folketingsgruppen og i hvert fald inden for folketingsgruppen. Men vi har forstået i dag, at man i hvert fald som officiel politik vil fast-